

Grote schoonmaak
Robert Barr

Eugene Carpilier zat aan een van de metalen tafeltjes van het Café Egalite en liet water uit een karaf op een geperforeerde Iepel met een klontje suiker lopen, zodat het langzaam in zijn glas absinth druppelde. Hij zag er niet echt ontevreden uit, eerder wat teleurgesteld - alsof de wereld hem niet gegeven had wat hij dacht dat hem toekwam.

Aan de andere kant van de kleine ronde tafel zat zijn vriend Henri Lacour. Hij dronk met kleine slokjes van zijn absinth, zoals absinth gedronken moet worden en het was duidelijk dat hij diep meeleeft met de problemen waarmee zijn vriend te kampen had.

'Waarom moest je in hemelsnaam zo nodig met haar trouwen?' Eugene haalde zijn schouders op. Het gebaar zei duidelijk:

'Ja, waarom? Wie zal het zeggen?' Een tijdje zwegen ze allebei. Henri scheen geen ander antwoord te verwachten dan dat veelzeggende gebaar en beiden dronken ze peinzend hun verfrissing.

'Men moet toch leven,' zei Carpilier eindelijk. 'En het beroep van een decadente dichter is niet erg lucratief. Natuurlijk word ik beroemd na mijn dood, maar intussen moet een man wel z'n absintje kunnen drinken... Je vroeg waarom ik met haar trouwde. Ik was het slachtoffer van omstandigheden. Ik moet gedichten schrijven, en om

gedichten te kunnen schrijven moet ik in leven blijven, en om in leven te kunnen blijven moet ik geld hebben, en om aan geld te kunnen komen was ik wel genoodzaakt om te trouwen.

Valdoreme is een van de beste banketbaksters van Parijs. Kan ik het helpen dat Parijzenaars meer van gebak dan van poezie houden? Kan ik het helpen dat haar waren beter verkopen dan de mijne? Ik zou graag haar inkomsten uit haar winkel met haar gedeeld hebben zonder die onzin van trouwen en zo, maar Valdoreme heeft vreemde primitieve opvattingen en is niet voor rede vatbaar... Verder ben ik niet alleen uit zakelijke overwegingen met haar getrouwd. Dat was zelfs niet het belangrijkste. Haar naam heeft een ritme dat mij erg aanspreekt. Bovendien is ze een Russische en mijn land en het hare omarmen elkaar op het moment. Dus stelde ik Valdoreme voor het nationale voorbeeld te volgen. Maar helaas! Henri, mijn vriend, het bleek dat zelfs een verblijf van tien jaar in Parijs niet genoeg is om het primitieve uit het karakter van een Russin te halen. Ondanks haar naam, die klinkt als het zachte klokken van een rijke, volle wijn, is mijn vrouw nauwelijks meer dan een wilde.

Toen ik haar over Denise vertelde, reageerde ze als een gek ... Ja, ze joeg me de straat op...

"Maar waarom vertelde je haar over Denise?"

"Waarom? Wat haat ik dat woord! Waarom! Waarom! Waarom! Het blijft iemand achtervolgen bij al zijn handelingen als een bloedhond, altijd maar weer roepend

om verantwoording. Ik heb het gevoel dat ik mijn hele leven rekenschap heb moeten afleggen over het waarom van mijn gedrag... Ik weet niet waarom ik het haar vertelde. Ik had er geen bepaalde bedoeling mee en deed het ook niet uit medelijden. Ik sprak er voornamelijk over omdat ik op dat moment toevallig aan Denise dacht. Maar daarna brak de hel los... Ik word nog bang als ik eraan terugdenk.'

'Toch vraag ik je weer waarom: zei de vriend van de dichter, 'Waarom staak je je pogingen om je vrouw te overreden niet? Russen zijn onredelijke barbaren. Waarom begin je niet gewoon een eenvoudig dichterlijk leven met Denise en vermijd die Russin verder?'

Caspilier zuchtte. Hier had het noodlot hard toegeslagen.

'Helaas mijn vriend, dat is onmogelijk. Denise is een schildersmodel en de onbehouwen schilders die zulke enorme prijzen voor hun kliederwerk krijgen, betalen haar zo weinig per week dat haar loon voor mij nauwelijks genoeg is om te eten en te drinken. Papier, pen en inkt kan ik in de cafes krijgen, maar hoe moet ik mezelf kleden? Als Valdoreme ons maar een heel klein beetje vrijheid zou gunnen, zouden we zo gelukkig kunnen zijn.

Valdoreme draagt mijn naam, dat heb ik haar al zo vaak gezegd, en ik vind dat ze me daarvoor iets verschuldigd is. Maar zij vindt dat het de plicht van een getrouwde man is om naar huis te komen als een burgerman. Ze heeft geen gevoel voor poëzie, geen gevoel voor de noden van een literair aangelegde man.'

Lacour gaf bezorgd toe dat de situatie uiterst penibel was. Het eerste glas absinth maakte de situatie niet overzichtelijker. Maar het tweede glas gaf moed en hij bood edelmoedig aan de Russische leeuwin in haar hol te trotseren. Haar uit te leggen welke indruk ze met haar onverantwoordelijk